

Бестселър на „Ню Йорк Таймс“

МОМИЧЕТО ОТ ВЛАКА

Паула Хоукинс

Вие не я познавате, но
тя знае всичко за вас...

enthusiast

The Girl on the Train
Paula Hawkins
Copyright © Paula Hawkins 2015

Паула Хоукинс
Момичето от влака

© Маргарита Терзиева, превод, 2015

© Тони Ганчев, художник, 2015

© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015

Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-179-6

Паула Хоукинс

**МОМИЦЕТО
ОТ ВЛАКА**

Превела от английски Маргарита Терзиева

enthusiast
София, 2015

Тя е погребана под една бреза до старата железопътна линия. Гробът ѝ е отбелязан с малка купчина камъни. Не исках да привличам вниманието към вечния ѝ дом, но не мога да не я спомена. Тя ще почива спокойно във вечността и никой, и нищо, освен песента на птиците и тътена на преминаващите влакове, няма да безпокои съня ѝ.

Една за скръб, две за радост, три за момиче*. Три за момиче.
На три замръзвам, не мога да продължа напред. Главата ми е
пълна със звуци, в устата ми има кръв. Три за момиче. Свра-
ките вдигат врява, кикотят се помежду си, подиграват ми се.
После литват да разнесат новината. Лошата новина. Виждам
черните им фигури срещу слънцето. Не са птици, нещо
друго е. Някой идва. Някой ми говори. *Виж! Виж какво ме
накара да направя!*

---

* Детска английска римушка, подобна на нашата, когато късаме лис-
тенцата на маргаритката. Някога се е вярвало, че от броя на свраките,
които виждаш наведнъж, зависи какво ще ти се случи – бел. прев.

РЕЙЧЪЛ

5 юли 2013, петък

Сутрин

До релсите има купчина с дрехи. Светлосиня риза, тук-там нашарена с мръсно бяло. Сигурно е захвърлена от някого и е станала част от незаконното сметище, натрупано в храсталациите около релсите. Може да е оставена от работниците, които поправят тази част от релсовия път, те често идват тук. Но може и да е нещо друго. Мама често ми повтаряше, че имам развинтено въображение; Том също го казваше. Няма как да го спра, понякога зървам нещо такова – мръсна тениска или самотна обувка – и започвам да мисля само за другата обувка и за краката, които са ги носили.

Влакът се тресе, стърже по метала и пищи, малката купчина с дрехи изчезва от погледа ми и ние продължаваме към Лондон със скоростта на енергичен младеж, излязъл да потича малко. На седалката зад мен някой въздиша нервно; бавният влак от Ашбъри за Юстън в 8:04 може да постави на изпитание нервите и на най-обръгналия пътник. Пътуването трябва да трае четирийсет и пет минути, но това се случва рядко. Този участък от пътя е стар, често има проблеми с

релсите и със сигналната система, ремонтите са постоянни.

Продължаваме да пълзим, но все пак се движим напред, клатим се покрай складове и водни кули, мостове, бараки и скромни викториански къщи, решително обърнали гръб на релсите.

Опирам глава в прозореца и се заглеждам в профучаващите като на филм къщи покрай мен. За разлика от другите пътници, аз ги виждам, наистина ги виждам. Дори и собствениците им не ги виждат от този ъгъл. Докато пътувам по тази линия два пъти на ден, имам възможност да надникна в живота на техните обитатели, макар и само за миг. Гледката към тези непознати за мен хора, скрити в уютата и сигурността на домовете си, ми действа успокояващо.

Нечий телефон звънва и из купето се разнася нелепо весела и оптимистична мелодия. Собственикът не бърза да се обади и тя продължава да звъни в ушите ми. Спътниците ми се размърдват по местата, разтварят и затварят вестници, затрактват по клавиатурите на лаптопите. Влакът се клатушка, влиза на тласъци в завоя и, приближавайки червения семафор, забавя. Опитвам се да не гледам, зачитам се в безплатния вестник, подаден ми от някого на входа на гарата, но думите се размазват пред очите ми, нищо не задържа интереса ми. В ума си все още виждам онази малка купчинка с дрехи до релсите.

Вечер

Мехурчетата на предварително смесения джин с тоник преливат над ръба на кенчето, когато го надигам към устните си и отпивам. Вкусът е остър и студен: вкусът на първата ми почивка с Том през 2005 година в едно рибарско селце на брега в Страната на баските. Сутрин плувахме до малкия остров на около километър от брега и правехме любов из пустите му плажове; следобед ходехме в бара, поръчвахме

си силен джин с тоник и гледахме футболистите по плажа, които играеха поне десет мача на ден.

Отпивам отново, изпразвам кенчето почти до половината, но няма страшно, в найлоновата торбичка до краката ми има още три. Петък е, няма причина да се чувствам виновна, че пия във влака. Петък е, ура! Купонът започва от днес.

Ще бъде прекрасен уикенд, така поне обещаваат синоптиците. Красиво безоблачно небе и слънце. В миналото сигурно щяхме да отидем до Корли Ууд с кошница за пикник и вестници и цял следобед щяхме да лежим на одеялото под шарената сянка на някое дърво и да пием вино. Понякога си спретвахме барбекю с приятели или отивахме в „Розата“, където сядахме в градината на бира и оставахме там, докато лицата ни станеха червени от слънцето и от изпития алкохол. После се дотъряхме до дома ръка за ръка и заспахме на дивана в хола.

Прекрасно слънце, безоблачно небе и никой, с когото да си кажеш нещо; нищо, което можеш да свършиш. Да живееш, както аз живея в момента, е адски трудно, особено през лятото, когато денят е толкова дълъг, а нощта – толкова къса, когато всеки се разхожда навън с някого, очебиешо обидно щастлив. Това изтощава и човек се чувства отчайващо зле, ако не е един от щастливците.

Уикендът се е ширнал пред мен цели четирийсет и осем часа и чака да бъде запълнен с нещо. Надигам отново кутията към устните си, но в нея няма и капка.

8 юли 2013, понеделник

Сутрин

Какво облекчение да се кача отново във влака в 8:04. И не защото нямам търпение да стигна до Лондон и да започна седмицата, всъщност изобщо не искам да ходя в Лондон.

Просто ми доставя удоволствие да се облека на меката велурена седалка, нищо че е изтърбушена, да усетя топлината на струящото през прозореца слънце, да почувствам тласъците на кандилкацията се напред-назад вагон и успокояващия ритъм на колелата по релсите. По-добре да съм тук, загледала в къщите край линията, отколкото където и да е другаде.

По тази линия има неизправен семафор. Не знам със сигурност, но предполагам, че е неизправен, защото почти винаги показва червено; влакът редовно спира тук, понякога само за няколко секунди, друг път стои минути. Ако съм седнала във вагон Д, както правя най-често, и влакът спре на семафора, както става обикновено, пред мен се открива прекрасна гледка към любимата ми къща от целия ред по протежението на линията – номер петнайсет.

Номер петнайсет не се отличава по нищо от останалите къщи по улицата – двуетажна викторианска сграда с прозорци към тясна, добре поддържана градина, не по-дълга от шест метра, с бяла ограда, зад която има няколко метра ничия земя, опираща в релсовия път. Познавам тази къща до най-малкия детайл. Знам всяка тухла, знам какъв е цветът на завесите на спалнята на втория етаж (бежов с тъмносиня шарка), знам, че боята по прозореца на банята се лющи и че на дясната страна на покрива липсват четири керемиди.

Знам, че в топлите летни вечери собствениците ѝ, Джейсън и Джес, понякога излизат през големия прозорец и сядат на импровизираната тераса на плоския покрив на долепената до основната сграда кухня. Джейсън и Джес са съвършена двойка. Той е с тъмна коса, добре сложен и силен, от типа на мъжете защитници. И има чудесен смях. Тя е от онези пърхащи като птички красавици с много бяла кожа и руса, късо подстригана коса. Има щедра фигура, далече от спортния тип, с остри, насечени от наченки на бръчки, скули и добре оформена челюст.

Докато чакаме семафорът да смени цвета си, аз търся с поглед моята двойка. Обикновено Джес излиза сутрин навън и пие кафето си на верандата, особено през лятото. Поняко-

га си мисля, че когато я гледам от влака, тя също ме вижда, струва ми се, че очите ѝ срещат моите и ми се ще да ѝ махна с ръка. Но ме е срам. Джейсън не се появява толкова често, явно ходи на работа.

Тази сутрин не виждам никого от тях и започвам да си представям какво правят в момента. Може да са си взели почивен ден и тя си почива в леглото, докато той прави закуската. Или са излезли да потичат, защото обичат да го правят. (С Том често тичахме в неделя, аз налягах мускули повече от обикновено, а той използваше половината от енергията си, за да можем да сме един до друг.) А може и друго: Джес да е горе, в свободната стая, и да я боядисва. Или в момента и двамата са под душа, тя е подпряла ръце на плочките, а неговите са на хълбоците ѝ.

Вечер

Обръщам се към прозореца, за да съм с гръб към останалите в купето, и отварям една от малките бутилки бяло вино „Ченин бланк“, които купих от „Уисълстоп“ на гара Юстън. Не е изстудено, но става и така. Сипвам си в пластмасова чаша, запушвам отново бутилката и я пъхам в чантата. Знам, че на пиенето във влака, и то понеделнишки, не се гледа с добро око, освен ако не си с компания, каквато аз нямам, но какво да правя?

Лицата около мен са познати, лица на хора, които пътуват всеки ден насам и обратно. Вече ги разпознавам, вероятно и те мен, но не съм сигурна, че ме виждат такава, каквато съм в действителност.

Вечерта е фантастична, топла, но не задушна, слънцето е започнало мързеливото си спускане надолу, сенките се издължават и светлината вече обагря дърветата в златисто. Колелата изтракват по релсите и влакът ускорява, къщата на Джес и Джейсън се превръща в мъгла на фона на залязващо-

то слънце. Понякога, но немного често, успявам да ги видя и вечер, въпреки че се движим от другата страна на релсовия път. Ако по отсрещната линия не минава влак и ако пътуваме достатъчно бавно, се е случвало да ги засека на терасата. Ако не успя, както днес, тогава си ги представям. Джес ще седи с крака на масата и чаша вино в ръка, Джейсън ще е зад нея, ръцете му са на раменете ѝ. Във фантазиите си виждам ясно ръцете му, успокояващи и покровителствени, дори усещам тежестта им. Понякога се хващам, че се мъча да си спомня кога за последен път имах физически контакт с друг човек – някой да ме е прегърнал или да е стиснал сърдечно ръката ми, – и сърцето ми се свива.

9 юли 2013, вторник

Сутрин

Купчината с дрехи от миналата седмица все още е до релсите, но сега изглежда по-прашна и по-самотна отпреди. Четох някъде, че ако те прегази влак, ще разкъса дрехите, както са си върху теб. Прегазването с влак не е рядко явление. Казват, че жертвите са между две и три хиляди на година, поне една на два дни. Не знам колко от тях загиват по случайност. Докато минаваме покрай купчината, оглеждам внимателно дрехите за капки кръв, но не виждам нищо.

Както обикновено, влакът спира на семафора. Джес стои на верандата пред френския прозорец. Носи ярка рокля на цветя, а краката ѝ са боси. Гледа над рамото си към вътрешността на къщата, сигурно говори на Джейсън, който прави закуската.

Все още гледам към Джес и дома ѝ, когато влакът се раздвижва и поема напред. Облягам се назад, не искам да гледам другите къщи, особено онази с четирите врати малко по-надолу, онази, която някога беше моя.

Пет години живях на Бленам Роуд номер дваисет и три и през тези пет години бях непоносимо щастлива и ужасно нещастна. Тази къща беше първият ми дом. Не онзи на родителите ми, нито апартамента, делен с други студентки, докато следвах, а моят истински пръв дом. Сега нямам сили да погледна натам. Добре, мога, правя го, искам го, но всъщност не го искам и се опитвам да не го правя. Всеки ден си заповядвам да не поглеждам натам и всеки ден го правя. Не мога да се преборя със себе си, въпреки че там няма нищо, което бих искала да видя, и ако случайно видя нещо, знам, че то ще ме нарани. Въпреки че още помня как се почувствах онзи път, когато видях, че бежовите ленени транспаранти в спалнята на втория етаж са изчезнали и са заменени със смешни бебешко розови. И още потръпвам от пронизващата болка, когато видях Ана да полива розовите храсти до оградата с опънатата над подутия ѝ корем тениска. Тогава захапах долната си устна толкова силно, че устата ми се напълни с кръв.

Затварям плътно очи и броя до десет, после до петнайсет, до дваисет. Вече отмина, вече няма нищо за гледане.

Загърбваме гара Уитни и забързваме отново, влакът набира скорост, предградията се слива с мрака на Северен Лондон, къщите с тераси отстъпват място на редици от мостове и празни сгради с изпочупени прозорци. Колкото повече приближаваме Юстън, толкова повече се засилва тревогата ми; напрежението расте; как ще мине днес? От дясната ми страна на петстотин метра преди Юстън има грозна порутена бетонна сграда. На едната ѝ стена някой е нарисувал стрелка, сочеща към гарата, и е написал: „Пътуването свършва“. Замислям се за купчината дрехи край релсите и гърлото ми се свива.

Паула Хоукинс
МОМИЧЕТО ОТ ВЛАКА

Превод *Маргарита Терзиева*
Редактор *Мария Чунчева*
Художник *Тони Ганчев*
Коректор *Александра Худякова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Английска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 21,5
ISBN 978-619-164-179-6

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат *АЛИАНС ПРИНТ*

МОМИЧЕТО ОТ ВЛАКА

Паула Хоукинс

Всеки ден прилича на предишния...

Всяка сутрин Рейчъл хваща един и същ влак. Той се движи оглушително по релсите, преминава покрай уютните провинциални домове и спира на червения сигнал на семафора. През това време Рейчъл наблюдава двойка, която закусва на своята тераса. И сякаш вече ги познава. Нарича ги Джес и Джейсън. В нейните очи те имат перфектен живот. Като този, който тя наскоро е загубила.

Обаче един ден всичко се променя...

Влакът спира на семафора за по-малко от минута, но тя е достатъчна – Рейчъл вижда нещо шокиращо. И всичко вече е различно. Сега тя получава шанс да стане част от живота на хората, които до момента е наблюдавала отстрани. И да докаже, че е много повече от едно нещастно момиче от влака...

*Толкова възнуващ, напрегнат и абсолютно непредсказуем сюжет. Просто не можах да я оставя!
Не пропускайте тази книга!*

Тес Геритсън

*Какви герои, какъв сюжет, каква книга!
Това е Алфред Хичкок на новото поколение!*

Тери Хайес

